

DE LAATSTE DAGEN

Na tweeënveertig jaar nauwgezette bestudering van de Bijbel ben ik ervan overtuigd dat we nu leven in de laatste dagen van Gods bestuur van genade. Dit feit zou niemand moeten verontrusten of in verwarring brengen, want de wereld, de volken, de mensheid, de gelovige kangeen beter lot treffen dan dat God een einde zal maken aan de lange tijd waarin Hij genade heeft betoond en Hij Zijn rechtvaardig bestuur zal vestigen op deze aarde. Als grootvader die veel van zijn kleinkinderen houdt, kan ik niets beters voor mijn vier kleinzonen wensen dan dat zij zullen opgroeien en leven in een wereld die door God wordt geregeerd. Aangezien ik uit het Woord van God heb geleerd dat er een goddelijk bestuur zal volgen op de huidige bedeling van genade, kan ik alleen maar wensen dat God een einde maakt aan Zijn genadige handelwijze en dat Hij zal beginnen op te treden in gerechtigheid, recht en rechtvaardigheid.

De verleiding is groot om aan het begin van deze studie te schrijven over de moeilijke en gevaarlijke tijd waarin we leven. Maar iedere lezer die zich op de hoogte houdt weet daar voldoende van en alles wat nu gezegd zou worden over de tegenwoordige moeilijkheden en gevaren zal waarschijnlijk morgen al weer achterhaald zijn.

Sommigen verdedigen krachtig het standpunt dat de omstandigheden in de wereld van vandaag zich niet onderscheiden van bepaalde facetten van crises waaraan de mensheid al gewend is en dat ze niet anders zijn dan wat de westerse wereld in het verleden al zo vaak heeft meegemaakt. Zij geloven dat alles wat nu verkeerd gaat, kan en zal worden hersteld en dat veel van het leed van tegenwoordig kan en zal worden uitgedelgd en dat we in de nabije toekomst een terugkeer kunnen verwachten naar de zegeningen van een grotere en betere welvaart en de zonnige toekomst van een redelijk stabiele

en blijvende vrede. Dit is de optimistische visie van vandaag, maar er bestaat geen enkel fundament voor, behalve dan de wens die de vader der gedachte is.

Het wordt steeds duidelijker dat deze optimistische denkers het bij het verkeerde eind hebben. Er wordt overal voldoende bewijs geleverd dat de mensheid is aanbeland op een rampzalig punt waarvan geen omkeer meer mogelijk is. Vanaf dit punt hebben we een vaster fundament als we ervan uitgaan dat 'slechte mensen en bedriegers van kwaad tot erger zullen komen' (II Tim. 3:13). Ook wij zouden graag naar een moreel herstel uitzien, maar dergelijke verwachtingen zijn nergens op gebaseerd. We geven toe dat wanneer de slechte mensen en bedriegers nog slechter worden dan ze nu al zijn, het leven voor een fatsoenlijk en eerlijk mens al snel ondragelijk wordt.

De tegenwoordige tijd is vol van uiteenlopende gevaren. We leven in gevaarlijker en spannender dagen dan waarin enig mens ooit heeft geleefd. Deze tijden zijn met name moeilijk voor de actieve gelovige in de Here Jezus Christus. Die maakt deel uit van een samenleving waar hij niet echt bij hoort en hij ziet zich voor het probleem gesteld dat hij wil vasthouden aan het Woord van God en tevens zijn rol als gelovige in een ongelovige wereld waar wil maken.

Er komen vele vragen op. Wat zullen we doen? Welke weg zullen we inslaan? Op welke manier kunnen onze tijd, onze inspanning en onze middelen het best worden gebruikt tot eer van God? Honderden stemmen schreeuwen om onze aandacht. Sommige daarvan komen met verheven zaken en projecten. We worden uitgedaagd om mee te doen in hun strijd tegen het één of ander onrecht. Maar kunnen we ons als gelovigen wel permitteren ons toch al verdeelde leven nog verder te verbrokkelen? Welke houding moeten we aannemen ten aanzien van de gevaren en moeilijkheden die ons omringen? Heeft de Bijbel misschien een boodschap die direct betrekking heeft op de omstandigheden en toestanden waar we nu mee te maken hebben?

Als er in de Bijbel geen duidelijke boodschap zou staan voor de tegenwoordige tijd, zouden we kunnen zeggen dat deze als openbaring van God tekortschiet. Het zou dan lijken alsof God niet in staat is geweest te voorzien welke geweldige behoefte aan specifieke leiding er zou zijn in de moeilijkste en gevaarlijkste tijd van de menselijke geschiedenis.

Dat kan echter niet waar zijn! Dat is het dan ook niet! God heeft gesproken! Ik geloof dat Hij gesproken heeft van de tijd waarin wij leven. De vraag die ons nu bezig moet houden is of wij, als gelovigen, bereid zijn om ons de tijd

en de moeite te getroosten die nodig zijn om Zijn boodschap te begrijpen. Wanneer we die eenmaal begrijpen, wacht ons de taak om God op Zijn woord te geloven en daarnaar te handelen.

In II Timotheüs, het derde hoofdstuk, vinden we het gedeelte van Gods Woord dat direct betrekking heeft op de tegenwoordige tijd. Hier wordt de meest verhelderende boodschap gevonden. Deze wordt echter slecht begrepen, slechts gedeeltelijk uitgelegd en op een tragische manier verkeerd toegepast. Uitgebreid onderzoek naar en een eerlijke uitleg van dit gedeelte zullen aantonen dat hier de bron is voor leiding, onderwijs en bemoediging voor de tijd waarin we leven. We zullen het gedeelte punt voor punt doornemen.

WEET WEL. Inleidende woorden als deze benadrukken het belang van de boodschap die volgt. We moeten de waarheid die hier naar voren wordt gebracht erkennen als iets dat werkelijk met ons te maken heeft, dat ons zelf raakt en waarover we een eigen standpunt dienen in te nemen. Het gebruik hier van het Griekse woord *GINOSKO* duidt op de kennis die de gelovige in de laatste dagen persoonlijk raakt.

DAT ER IN DE LAATSTE DAGEN. De uitdrukking ‘de laatste dagen’ is altijd favoriet geweest onder de onheilsprofeten die vinden dat het de belangrijkste taak in hun leven is om mensen bang te maken. Slechts enkelen van hen hebben deze uitdrukking bestudeerd.

In Jesaja 2:1–4 lezen we over een periode die ‘het laatste der dagen’ wordt genoemd en dat zal een heerlijke tijd zijn. De regering van Gods vorstenhuis zal worden gevestigd als de belangrijkste van alle overheden en we zien dat volken daarheen zullen stromen. We zien dat de Heer rechtspreekt onder de volken en dat vele volken verlicht zullen worden. Het geweldige gevolg daarvan is dat zij hun zwaarden tot ploegscharen zullen omsmeden en hun speren tot snoeimessen en dat volken elkaar niet meer zullen bedreigen en geen oorlog meer zullen ontketenen of leren. Aan de andere kant zien we in het gedeelte in Timotheüs dat in de laatste dagen niets is zoals het zou moeten zijn. Alles lijkt wel gekenmerkt door ongerechtigheid. De opmerkingen van Jesaja over de toestand in het laatste der dagen en die van Paulus over de laatste dagen zijn dus tegenstrijdig. Dit maakt duidelijk dat ‘de laatste dagen’ een uitdrukking is die op meerdere perioden van toepassing kan zijn.

‘Hoe kan dat nou?’, zal iemand zeker vragen. ‘De laatste dagen van een mens, zijn laatste dagen van die mens en het is onmogelijk dat er twee perioden zijn die zo worden genoemd.’

Dat zou kloppen als ‘laatste’ altijd de betekenis zou hebben van ‘einde’, zoals het geval is als we spreken over de laatste dagen van een mens, of over zijn laatste gulden. Het is maar de vraag of het Griekse woord hier de betekenis heeft van ‘slot’ of ‘eindpunt’, waaruit zou blijken dat er geen dagen meer op kunnen volgen. We moeten dit woord nader onderzoeken.

Het woord waar het om gaat is *ESCHATOS* en volgens Cremer gaat het dan in het algemeen over iets dat alles afrondt. We vinden dit woord in Mattheüs 27:64 waar het duidelijk is dat de Farizeeën erover discussieerden dat als het lichaam van Christus uit het graf zou worden gestolen de daaruit voortvloeiende of daaruit volgende fout erger zou zijn dan de eerste. In Lucas 11:26 is het duidelijk dat onze Heer bedoelde dat de daaruit voortvloeiende of resulterende toestand van die man veel erger zou zijn dan zijn eerdere situatie. In Hebrreeën 1:1 wordt de periode waarin Christus Zijn dienst op aarde verrichtte ‘het laatst der dagen’ genoemd. Hier zou moeten staan ‘het resultaat (of de afronding) van die dagen.’ Zie ook I Petrus 1:20; II Petrus 2:20, waar *ESCHATOS* met ‘laatste’ is vertaald, maar opgevat moet worden als het gevolg of het resultaat, maar niet als het eindpunt.

De periode in II Timotheüs waarmee wij ons bezighouden, betreft de lange periode van Gods betoon van genade. Hij toont in deze tijd Zijn genade door een genadig bestuur, waarmee Hij in de lange geschiedenis van Zijn omgang met de mens een hoofdstuk schrijft over de absolute genade die deel uitmaakt van Zijn karakter. Gods huidige bestuur zal zonder meer zijn gevolg en zijn vervolg kennen. Het gaat om deze periode waarover Paulus spreekt in II Timotheüs 3:1. De ‘laatste dagen’ waar Jesaja over heeft gesproken hebben geen betrekking op het resultaat van Gods genadige handelen, maar op het resultaat van Gods werken sinds de val van de mens.

Bij het allereerste begin van de periode waarin God uitsluitend genadig handelt, die nu al zo’n 1.900 jaar duurt, werd door Paulus geopenbaard welke kenmerken de tijden en de mensen in de laatste dagen zouden hebben. Als de beschrijving die God gegeven heeft overeenstemt met de tegenwoordige tijd, kunnen we weten dat we in de laatste dagen van Gods bedeling der genade leven. Als dat zo is, staan we aan het einde van de lange nacht van de wereld en zal de dag spoedig aanbreken. We hebben alle reden

te verwachten dat God nu elk ogenblik kan ingrijpen in de geschiedenis van de mens om de goddeloze stroom ervan te stoppen.

ZWARE TIJDEN ZULLEN KOMEN. Het woord 'tijden' staat hier in het meervoud. Er zou hier 'gevaarlijke perioden' moeten staan, dat wil zeggen dat de ene gevaarlijke periode volgt op de andere.

Niet lang geleden hadden twee van de beter ingelichte mensen in deze wereld hierover op dezelfde dag iets te vertellen. Voormalig president Eisenhower verklaarde dat de Amerikanen 'moeten leren om misschien wel tientallen jaren lang te leven onder de dreiging van nucleaire agressie' en president Kennedy zei: 'Het is het lot van ons allen in deze tijd om het grootste deel van ons leven, zo niet ons gehele leven, te leven in onzekerheid, moeite en gevaar.'

Wat we in onze tijd crises noemen, duidt de Bijbel meer nauwkeurig aan als perioden van gevaar. Kennedy heeft het bij het rechte eind als hij zegt dat het ons lot is te leven in tijden van gevaar. De Bijbel zegt hetzelfde: de ene periode van gevaar volgt zonder adempauze op de andere. Het is volstrekt duidelijk dat de gevaren in de laatste dagen te maken hebben met het karakter van de mens.

WANT DE MENSEN ZULLEN. Dit gedeelte heeft niets te maken met hoe de mens is geweest in de eeuwen die aan de laatste dagen vooraf zijn gegaan. Daarover gaat het hier niet. Het is ook geen beschrijving van alle mensen, zonder enig onderscheid. Daarentegen is het ook niet beperkt tot slechts enkelingen. Het is een uitspraak over hoe de mens in het algemeen zal zijn in de laatste dagen van Gods lange betoon van genade. Het gaat hier om de kenmerken die de wereld beheersen op het moment dat er een einde komt aan de tijd waarin God onverdiende goedheid bewijst. Er kan geen nauwkeuriger aanklacht tegen de huidige tijd worden geformuleerd dan we in dit gedeelte lezen. Tijdens de eeuwwisseling, zo'n 60 jaar geleden, zouden weinig mensen hebben geloofd dat de toestand in de wereld zo zou zijn als deze tegenwoordig is. Maar Paulus gaf ons 1.900 jaar geleden al deze nauwkeurige omschrijving.

LIEFHEBBERS VAN ZICHELVEN (St.Vert.). Deze uitdrukking is in het Grieks één woord, *PHILAUTOS*. Het betekent zelf-liefhebbers en slaat op mensen die overmatig en in de eerste plaats voor zichzelf zorgen; die hun eigen gemak en voordeel altijd ten koste van anderen op de eerste plaats hebben staan. De tegenwoordig zo populaire egocentrische godsdiensten zijn daar uitingen van. Allen die zich schuldig maken aan liefde voor zichzelf en alleen maar

aan zichzelf denken, die voor zichzelf leven en vinden dat elk verlangen dat zij in zich voelen opkomen de rechtvaardiging vormt voor welke daad dan ook, behoren tot deze categorie.

GELDGIERIG. Het Griekse woord is *PHILARGUROS*, liefhebbers van geld. Het gaat om de mensen die hebzuchtig zijn, die buitengewoon ijverig zijn om geld te krijgen en dat te behouden. Deze liefde voor geld wordt soms gecamoufleerd door eufemismen als ambitie, competitie en ijver. We zien het op allerlei terreinen terug en een extreem voorbeeld zijn zij die een bom leggen in een vliegtuig, zodat alle passagiers omkomen, met de bedoeling het verzekeringsgeld te incasseren. We zien het ook in de geweldige toename van het gokken over de hele wereld.

POCHERS. Het Griekse woord (*ALAZONES*) betekent opschepper, praalzieke, windbuil, grootspreker. Hierover is een heel boek geschreven door Vance Packard onder de titel *The Status Seekers*.

HOVAARDIG (St.Vert.). Het woord dat hier is gebruikt, is *HUPERPHANOI*. Het betekent hooghartig, arrogant, de neiging om dingen voor zichzelf op te eisen of te nemen, vaak overheersend of agressief. Met hen wordt meer rekening en aan hen meer eer gegeven dan wat ze verdienen. Veel wereldleiders lijden aan deze ziekte.

KWAADSPREKERS. Het woord *BLASPHEMOI* betekent lasteraar, iemand die vals en kwaadwillend beschuldigt, iemand die door lastering en kwaadspreekrij de goede naam of reputatie van een ander aantast. Dit lijkt de gangbare praktijk te zijn in politieke oorlogvoering. Er zijn veel fanatieke extremisten die hun tegenstanders met dit doel in diskrediet brengen en belasteren.

AAN HUN OUDERS ONGEHOORZAAM. Het woord voor *ongehoorzaam* is *APEITHES* en dat betekent halsstarrig of onbuigzaam. Het gaat om hen die zich niets gelegen laten liggen aan het advies of het onderwijs van hun ouders; de ouders wiens vlees en bloed zij zijn en van wie de kinderen talloze weldaden hebben ontvangen. Aangezien ouders nog wat te zeggen hadden over hun kinderen in de tijd dat Paulus schreef, moet dit betrekking hebben op de tegenwoordige tijd waarin mensen zich verzetten tegen elke vorm van autoriteit en weigeren zich daardoor te laten leiden. Gebrek aan respect voor de ouders en vooral voor de mannelijke ouder, is slechts één van de angstaanjagende kenmerken van de tegenwoordige tijd.

ONDANKBAAR. Het woord is hier *ACHARISTOI* en dat is het woord voor genade met het ontkennende voorvoegsel *A* (*ALPHA*). Het betekent ondankbaar en het

slaat op mensen die het juiste gevoel missen bij de gunsten die zij hebben ontvangen en die niet bereid zijn deze te erkennen of te beantwoorden. Dit woord kan ook betrekking hebben op mensen die geen enkel onderscheid kennen tussen goed en verkeerd. Bovendien kan het woord worden gebruikt voor alles wat onaantrekkelijk of onaangenaam is. Het grootste deel van de kunst, de muziek en de literatuur van tegenwoordig mist elke vorm van aantrekkelijkheid.

ONHEILIG. Dit woord (*ANOSIOS*) betekent ongunstig, kwaadaardig of schadelijk, bedoeld om kwaad te doen, lijden of leed te veroorzaken. De handelaren in drugs en de verspreiders van pornografische lectuur zijn de belangrijkste voorbeelden van dit kwaadaardige karakter.

ZONDER NATUURLIJKE LIEFDE (St.Vert.). Deze drie woorden zijn in het Grieks één (*ASTROGOS*). Het betekent gevoelloos, hard. Verhard in emotie en gevoel.

TROUWeloos. Dit is een zwakke vertaling van *ASPONDOS*. Het betekent onvermurwbaar, ontoegeeflijk. Het gaat om de afwezigheid van medelijden of enig ander gevoel van medeleven waardoor bijvoorbeeld iemand zijn gewelddadigheid door woede, haat of vijandigheid, niet kan beteugelen. Er worden tegenwoordig meer mensen doodgeslagen dan ooit eerder in de geschiedenis van de afgelopen 2.000 jaar.

LASTERAARS. Het woord is *DIABOLOS*, dat zelfs voor hen die geen Grieks kennen waarschijnlijk bekend voorkomt. Gewoonlijk is het met 'duivel' vertaald, maar het betekent letterlijk lasteraar. Het gaat om hen die grove taal gebruiken, beledigend zijn en die negatieve kritiek uiten. Hiervan bestaan zoveel voorbeelden dat het niet nodig is om er een te noemen, hoewel Chroesjtsjov als het duidelijkste voorbeeld van deze tijd kan worden genoemd en Castro als goede tweede.

ONMATIG. Een matig mens is iemand die zich beperkt in de bevrediging van zijn behoeften en verlangens. De onmatige mensen zijn zij die geen beperking kennen als het om hun verlangens en behoeften gaat, vooral niet als het om seksualiteit gaat. Het Griekse woord *AKRATES* betekent onbeheerst, niet in staat om zichzelf in de hand te houden. We zien dit bij alcoholisten, gokverslaafden, impulsieve moordenaars en perverse mensen die geen andere wet kennen dan hun eigen genot.

ONHANDELBAAR. Het woord *ANEMEROS* betekent meedogenloos, onmenselijk, wreed. J. Edgar Hoover zegt dat met geen mogelijkheid de zinloze wreedheid van de huidige misdadigers te begrijpen of te verklaren is. We zien dit terug

in het harde spel dat zo kenmerkend is geworden voor veel sporten en in televisieprogramma's en speelfilms.

AFKERIG VAN HET GOEDE. Deze frase is één woord, *APHILAGATHOS*. Het betekent afkerigheid van het goede, zonder liefde voor goedheid, haters van goedheid. Deze aversie tot het goede heeft zich onder de jeugd van ons land verspreid, zoals elke schooljongen die of elk schoolmeisje dat zich wil houden aan morele normen zal kunnen bevestigen. Deze 'haters van het goede' doen niet alleen het verkeerde, maar moedigen ook anderen aan hetzelfde te doen. Zij negeren elk signaal dat bepaalde daden van een mens wel eens immoreel zouden kunnen zijn.

VERRADERLIJK. Het Griekse woord hier is *PRODOTES*. Het betekent verraders en slaat op iedereen die verraderlijk, trouweloos of ontrouw is. Het geven van voorbeelden, zou het intrappen zijn van een open deur.

ROEKELOOS. Onbesuisd of eigenzinnig zou een meer letterlijke vertaling zijn van het woord *PROPHETES* dat hier is gebruikt. We zien het zo vaak in de jeugd van tegenwoordig: de tiener die nog niet eens zichzelf heeft ontdekt, meent dat hij het meisje gevonden heeft dat zijn vrouw zal worden. Het woord slaat op allen die zich hals over kop door hun verlangens en emoties tot daden laten verleiden.

OPGEBLAZEN. Het Griekse woord is *TUPHLOO*, dat verwaand, gewichtig, jezelf niet zien zoals je bent, betekent. Wuest zegt dat het deelwoord hier in de voltooide tijd staat en heeft het over een persoon die in het verleden zo trots en opgeblazen is geworden, dat zijn verstand daardoor voortaan door trots is verduisterd en in de war gebracht.

MET MEER LIEFDE VOOR GENOT DAN VOOR GOD. Met dit laatste kenmerk komen we bij het toppunt dat te maken heeft met God. De aanklacht van Paulus begon met twee uitdrukkingen die met 'liefde' te maken hadden, liefde voor zichzelf en liefde voor geld. Nu eindigt hij met twee uitdrukkingen die over liefde gaan, de liefde voor genot en geen liefde voor God. Paulus bewijst daarmee een profeet te zijn, want 1.900 jaar geleden beschreef hij al waartoe de mens alleen in deze tijd, waarin hij geconfronteerd wordt met de vervulling van deze woorden, toe in staat is. Niet lang geleden gaven de rooms-katholieke bisschoppen in de Verenigde Staten hun jaarlijkse verklaring uit. Daarin wordt onder meer gezegd:

“Er is in de tegenwoordige tijd een toenemende onbekendheid met de morele principes en een afwijzing van alle gevoel voor moraliteit waardoor onze natie en haar meest heilige tradities worden ondermijnd.

We zien overal de bewijzen van onze morele aftakeling: in de verontrustende toename van misdaad, in het bijzonder onder de jeugd; in de op de sensatiebeluste manier waarop geweld en seksualiteit in de literatuur, op podia, het filmdoek en op televisie naar voren worden gebracht; in de manifestaties van geldzucht en cynisme binnen de overheid, de werkende klasse en het zakenleven; in het hardnekkig in stand houden van rassenvoordelen en onrecht; in de toename van het aantal echtscheidingen en de snelheid waarmee gezinnen uiteenvallen; in de grove en barbaarse onverschilligheid tegenover de heiligheid van het menselijk leven, bedekt onder de mantel van de wetenschap.

De morele achteruitgang van tegenwoordig mag niet worden gezien als een tijdelijke verslapping van maatstaven, die gevolgd zal worden door het soort morele herstel dat we op grond van de geschiedenis misschien zouden mogen verwachten. De situatie waar we nu mee te maken hebben is uniek. In de geschiedenis is zoiets niet eerder voorgekomen en de geschiedenis kan ons daarover dan ook niets leren. Veel mensen stellen het objectieve onderscheid tussen goed en kwaad en het vermogen van de menselijke rede om met zekerheid te bepalen wat recht en onrecht is ter discussie of ontkennen deze zelfs. Zij nemen volledig afstand van de morele tradities. Voor het eerst in de geschiedenis bestaat er geen morele wet meer die nog overtreden kan worden.”

Deze katholieke bisschoppen hebben ontdekt dat het morele klimaat van tegenwoordig parallel loopt aan de beschrijving die Paulus ervan gegeven heeft aan het begin van het Christelijke tijdperk. Paulus gaat echter verder met een onderwerp waar de katholieke kerk zelf direct bij betrokken is.

DIE MET EEN SCHIJN VAN GODSVRUCHT DE KRACHT DAARVAN VERLOOCHEND HEBBEN. Het gaat hier om een manier van leven die tegenwoordig duidelijker dan ooit aan het licht komt. Je hoeft je er niet meer over te verbazen als je onder belijdende Christenen mensen tegenkomt die volstrekt onbekend zijn met alles wat Bijbels is. Dat lijkt wel de normaalste zaak van de wereld te zijn. Als ze ook maar iets geloven dat in overeenstemming is met de Bijbel, is dat stom toeval, maar het is nooit gebaseerd op enige overtuiging die het gevolg is van onderzoek van de heilige Schrift. Zes maanden geleden werd in een

krantenbericht een overtuigend bewijs geleverd van mensen die een schijn van godsvrucht hebben, maar de kracht ervan verloochenen. Het is geschreven door Louis Cassels en door *United Press International* doorgezonden aan de kranten. Hij schreef onder andere:

“John en Ellen Jones zijn actieve leden van een kerk. Ze staan elke zondagmorgen op tijd op om hun drie kinderen naar de Gezinsdienst van 9.15 uur in de Suburban Heights Presbyterian Church te brengen.

John is als baptist opgegroeid en Ellen is in de episcopale kerk opgevoed. Toen zij in een nieuwe buurt kwamen wonen, werden zij echter lid van de presbyteriaanse kerk, omdat deze dicht bij huis is en omdat de meeste vriendjes van hun kinderen daar naar de zondagsschool gaan.

Zij zijn, om een favoriete uitdrukking van hun voorganger te gebruiken, ‘zeer betrokken’ bij het leven van de gemeente. John is koster en geeft leiding aan de groep die alle kerkleden bezoekt. Ellen geeft les op de zondagschool en weigert nooit als iemand haar hulp inroept voor het bereiden van een gezamenlijke maaltijd of voor een braderie van de kerk.

Kort geleden raakte één van de kinderen Jones ernstig gewond bij een ongeluk. De voorganger ging bij John en Ellen zitten tijdens hun angstige wake in het ziekenhuis. Het was zijn eerste mogelijkheid om eens een wat diepgaander gesprek dan de gebruikelijke beleefde conversatie met hen te hebben. Ze spraken over leven en dood en over de betekenis van het Christelijk geloof.

Hij was stomverbaasd te ontdekken dat John niet gelooft in een leven na de dood en dat Ellen zich sterk aangetrokken voelt tot de leer van de reïncarnatie. Geen van beiden had een meer dan oppervlakkig besef van het Christelijk onderwijs over de opstanding en het eeuwige leven.

De familie Jones bestaat niet echt. Zij zijn de optelsom van zo’n 1.000 typisch Amerikaanse protestantse gezinnen waarvan het godsdienstig gedrag over heel Amerika is bestudeerd in een vier jaar durend onderzoek waartoe de United Presbyterian Church van de Verenigde Staten de aanzet heeft gegeven.

Het onderzoek is gebaseerd op diepgaande vraaggesprekken door professionele getrainde mensen onder leiding van de professoren Roy W. Fairchild van San Francisco Theological Seminary en John Charles Wynn van Colgate Rochester Divinity School. Hun bevindingen zijn kortgeleden

gepubliceerd door Association Press in een boek getiteld *Families in the Church: a Protestant Survey*.

Dit is tot nu toe de meest zorgvuldige en uitgebreide poging om antwoord te krijgen op de vraag die de geestelijkheid al lang heeft beziggehouden, namelijk hoe echt en diep de Christelijke betrokkenheid is van de miljoenen Amerikanen die lid van een kerk zijn geworden in de 'naoorlogse opwekking'.

In dit onderzoek zijn vooral jonge ouders en ouders van middelbare leeftijd betrokken die naar klassiek Amerikaans model ter wille van hun kinderen naar de kerk gaan.

Het ging niet om ongeïnteresseerde leden aan de rand van het kerkelijk leven. Deze mensen bezoeken zeer trouw hun kerk en zijn bereid mee te werken aan allerlei kerkelijke activiteiten. Velen ervan zijn kerkenraadslid of leider van een zondagschool.

Binnen zo'n groep zou je meer dan elders een diepgaande kennis van en een sterke persoonlijke betrokkenheid bij de belangrijker leerstellingen van het Christelijk geloof verwachten. Maar de onderzoekers ontdekten slechts bij een betrekkelijk gering aantal geënquêteerden een volwassen en uitgesproken geloof. Het overgrote deel was 'vaag en onzeker over de kerk en het geloof.'

'Er kwamen veel misvattingen over de kenmerken van het Christendom voor', melden de samenstellers van het rapport. 'Voor velen, zo niet de meesten, was het Christelijk geloof ongeveer hetzelfde als moralisme, of anders had het hetzelfde karakter als het communisme.'

Velen stelden het Christendom gelijk aan 'the American way of life.' En algemeen is de opvatting dat het belangrijk is 'te geloven', maar dat het er niet zo toe doet in wat of in wie.

Verreweg de meesten zagen de kerk als 'een gebouw met betaalde beheerders en een gepland programma... er is weinig verschil met het beheer van gebouwen met een andere bestemming.' Sommigen zeiden dat ze bij een kerk zijn aangesloten, omdat ze het gevoel wilden hebben ergens bij te horen, of omdat ze hun kinderen wilden laten meedoen aan zinvolle activiteiten. Anderen wijden hun tijd en inspanning aan de kerk omdat ze ervan uitgaan dat 'het voor de samenleving goed is dat die er is,

net zoals grote banken, zwemverenigingen of een gemeentelijke vuilstortplaats.’

De samenstellers hebben het resultaat van hun onderzoek in één zin samengevat: ‘Het is pijnlijk duidelijk geworden hoeveel aanvullend Christelijk onderwijs er nodig is in de plaatselijke kerken, zelfs voor de actieve volwassenen.’

Nadat ik het boek heb bestudeerd, zou ik het als volgt willen samenvatten, ‘het is pijnlijk duidelijk geworden dat de meeste mensen die lid zijn van een kerk tijdens de zogenaamde naoorlogse opwekking, moeten worden aangemerkt als mensen die met een schijn van godsvrucht de kracht daarvan verloochend hebben.’ Dit is een eerlijke evaluatie nu blijkt dat het de algemene opvatting is dat het belangrijk is ‘te geloven’, maar dat het er niet zo toe doet in wat of in wie.

Welke houding dient een actieve gelovige in de Here Jezus Christus te hebben tegenover zulke mensen? Paulus geeft ons het antwoord:

HOUD OOK DEZEN OP EEN AFSTAND. Philips heeft dit als volgt vertaald: ‘Je moet dergelijke mensen uit de weg gaan’ en Moffatt geeft als vertaling: ‘Vermijdt al dat soort mensen.’ Velen vinden dat men zich onder zulke mensen zou moeten mengen om mee te werken aan de verbetering van hun instelling en om in elk soort werk waar men het mee eens zouden kunnen zijn met hen mee te werken. Maar u zult nooit in staat zijn om hen te helpen. Zij zullen u alleen maar kwetsen. We moeten mensen die alleen maar een schijn van godsvrucht hebben uit de weg gaan.

Hier aangekomen weidt Paulus enigszins uit als hij zegt:

“Want tot hen behoren zij, die zich in de huizen indringen en vrouwtjes weten in te palmen, die met zonden beladen zijn en gedreven worden door velerlei begeerten, die zich te allen tijde laten leren, zonder ooit tot erkenning der waarheid te kunnen komen. Zoals Jannes en Jambres, de tegenstanders van Mozes, staan ook dezen de waarheid tegen; het zijn mensen, wier denken bedorven is, en wier geloof de toets niet kan doorstaan.” (II Tim. 3:6–8).

Hierop volgt een van de belangrijker uitspraken in dit gedeelte; een uitspraak die gewoonlijk wordt genegeerd door de commentatoren, omdat ze kennelijk niet weten wat die betekent en op welke manier deze ooit vervuld zou kunnen worden.

“Maar zij zullen het niet veel verder brengen, want hun onzinnigheid zal aan allen overduidelijk worden.” (II Tim. 3:9).

Hier vinden we het antwoord op de vraag: Wat zal het einde zijn van zulke mensen? Zullen zij altijd zo doorgaan? Zullen zij zich op een gegeven moment vermengen met en heersen over alle mensen? Zullen zij te maken krijgen met een geweldige wraak en zullen zij van de aarde worden weggevaagd?

Volgens Paulus zal er niets van wat hierboven is gesuggereerd gebeuren. Het vertelt ons dat er een moment zal komen waarop ze in hun opmars zullen worden gestuit, niet omdat zij te maken krijgen met wraak, maar omdat zij te maken krijgen met licht. Er bestaat een vastgestelde grens aan hun verkeerde daden die zij niet kunnen passeren. Er komt een tijd waarin hun onzinnigheid (of gekte) voor iedereen duidelijk zal worden, zelfs voor hen die zich schuldig maken aan alles wat hiervoor beschreven is. Op een bepaald moment in de geschiedenis van de boze mensheid zal God doorbreken in licht en waarheid en zal Hij de onzinnigheid van hen die deze dingen bedrijven aan allen duidelijk maken, met name de idiotie van hen die anderen op hetzelfde pad gebracht hebben. De enige manier waarop dit kan gebeuren, is dat de waarheid en het licht van God zo volkomen doordringen in de aardse omstandigheden dat ieder lid van het menselijk ras erdoor wordt geraakt.

Als we alle feiten beschouwen die in II Timotheüs 3:1–9 worden genoemd en de waarheid inzien die daarin naar voren komt, komen we tot de overtuiging dat in de laatste dagen van de langdurige periode waarin God genade bewijst het door de elkaar opvolgende gevaarlijke perioden lijkt alsof de hele mensheid op de helling woont van een actieve vulkaan die voortdurend dreigt uit te barsten. De mensen willen er wel uit de buurt blijven, maar er is geen plek waar zij naar toe kunnen gaan om veilig te zijn voor de grotere en kleinere dreigingen. Er zal gerommel zijn, vuurflitsen, kleine uitbarstingen, barsten in de grond en voortdurend asregen die hen eraan herinneren dat de dreiging zeer reëel is. De vulkanologen zullen de mensen waarschuwen dat alles wijst op een geweldige uitbarsting die op komst is die iedereen zal vernietigen. Maar die uitbarsting zal nooit plaatsvinden. De dreiging ervan vermindert nooit, maar toch zal hij niet komen.

Dit is naar mijn stellige overtuiging wat Paulus ons in dit gedeelte van de Schrift wil leren. Hij voorspelt steeds terugkerende gevaarlijke perioden, de ene volgt met weinig of geen adempauze op de andere. Het zijn tijden vol gevaar voor elk individu en velen zullen er dan de zwaarte persoonlijk van

ondervinden. Er dreigen zulke grote gevaren dat als deze ooit tegelijkertijd zouden optreden er een holocaust ontstaat die het einde zou betekenen van het menselijk ras. De Bijbel voorspelt echter zo'n ondergang voor de mens niet. Er staan voorspellingen in over gevaarlijke tijden en over de aanwezigheid van slechte mensen, maar niet over een holocaust die de mens van de aardbodem zou vagen.

Integendeel, zoals we al eerder opmerkten. Paulus laat in een korte uitspraak zien wat het einde zal zijn: 'Maar zij zullen het niet veel verder brengen, want hun onzinnigheid zal aan allen overduidelijk worden.' Aangezien deze mensen niet naar het licht toe willen komen, zal God het licht naar hen toebrengen. Dat gebeurt wanneer God op bovennatuurlijke wijze ingrijpt in het verstand van de mensen en in de geschiedenis van de mensheid.

Paulus hoefde daar niet gedetailleerd op in te gaan. De belangrijke waarheid van het ingrijpen Gods wordt op veel plaatsen onderwezen, zowel in het Oude als in het Nieuwe Testamant. Er is een Psalm die zelfs bijna parallel loopt aan de waarheid die we in II Timotheüs 3:1-9 vinden. Laten we daar even bij stilstaan. In Psalm 25:8 lezen we:

“Goed en waarachtig is de Here; daarom onderwijst Hij de zondaars aangaande de weg.”

Dit gedeelte is veel krachtiger in het Hebreeuws dan in het Nederlands. Het heeft commentatoren verward, omdat het gaat over God die iets buitengewoon moois en genadigs doet voor zondaren. Zulke opvattingen kunnen weinigen zich veroorloven, omdat de meeste mensen onverzettelijk en onbuigzaam zijn en daarom denken dat God dat ook moet zijn. Zij beweren dat de zondaar een gruwelijke afstraffing wacht. Maar God heeft gesproken en we moeten zorgvuldig luisteren naar wat Hij van plan is te doen met de wereld van zondaren.

Het woord dat met 'onderwijst' is vertaald, is *YARAH*. Het gaat hierbij niet om een langdurig en voortdurend proces. Het is onder andere vertaald met leren, onderwijzen, onderrichten (41 maal), maar ook met (be-, af-, door-)schieten, treffen en raken (26 maal), verder met werpen, plaatsen, wijzen. Het gaat over iets dat onmiddellijk plaatsvindt. Als de actie is voltooid, is het voorwerp van die actie onderwezen, dat wil zeggen ingelicht. Het gevolg ervan wordt in een andere Psalm uiteengezet.

In Psalm 64, die over dezelfde waarheid gaat als II Timotheüs 3, lezen we over de 'bedrijvers van ongerechtigheid'. Deze uitdrukking vat alle achttien

kenmerken samen waarover Paulus heeft gesproken. De Psalmist noemt net als Paulus de lasteraars en de kwaadsprekers. Het stelt dat “zij zinnen op euveldeaden: ‘Wij zijn gereed, het plan is goed bedacht’”, waarmee aangetoond is dat zij een afkeer hebben van het goede. Dan wordt geopenbaard wat het einde zal zijn van deze bedrijvers van ongerechtigheid.

“Maar plotseling treft God hen met een pijl; daar zijn nu hun wonden.” (Ps. 64:8).

Dit mag dan verschrikkelijk klinken, maar het is toch één van de meer genadige daden die God ooit gedaan heeft. Het woord dat hier is vertaald met ‘treffen’ is *YARAH*, hetzelfde woord dat in Psalm 25:8 is vertaald met ‘onderwijzen.’ Beide gedeelten wijzen op dezelfde daad van God. De pijl die op hen wordt afgeschoten is de pijl van de waarheid. Deze waarheid houdt verband met ‘de weg’ en heeft te maken met het absolute licht over Hem die de weg is (Joh. 14:6). Deze daad van God is de vervulling van Zijn beloften over een tijd die zal komen als Christus openbaar wordt (Col. 3:4). Dit gebeurt zeer plotseling: ‘plotseling treft God hen’, of zoals Paulus zei, ‘zij zullen het niet veel verder brengen, want hun onzinnigheid zal aan allen overduidelijk worden’.

De gevolgen van de pijl der waarheid waarmee God de werkers der ongerechtigheid treft, zijn nauwelijks te geloven:

“Hun tong doet hen over zichzelf struikelen; al wie naar hen ziet, schudt het hoofd.” (Ps. 64:9).

Zij veroordelen daarmee zichzelf. Deze mensen hadden de duisternis liever dan het licht, omdat hun daden onrechtvaardig waren en zij weigerden tot het licht te komen omdat zij dan voor hun daden zouden worden berispt. Daarom brengt God het licht naar hen toe. Daarmee zien zij het onzinnige van hun eigen daden. Dit heeft tevens tot gevolg dat alle mensen zullen vrezen. Aangezien de vreze des Heren het begin is van wijsheid, is dit nog maar de beginfase. De mensen zullen verkondigen wat God heeft gedaan en zij slaan nauwlettend acht op Zijn daden.

“De rechtvaardige zal zich in de Here verheugen en bij Hem schuilen, alle oprechten van hart zullen zich beroemen.” (Ps. 64:11).

Meer dan tien jaar geleden verkondigde Bertrand Russell al dat voor het einde van deze eeuw één van deze drie dingen zal plaatsvinden, tenzij er iets zeer onvoorziens gebeurt. Het gaat, volgens hem, om deze drie mogelijkheden: 1. Het einde van het menselijk leven en misschien wel van al

het leven op onze planeet; 2. Een terugkeer naar het barbarisme door een catastrofale afname van de wereldbevolking; 3. Een samenbrengen van de hele wereld onder één regering die alle belangrijke oorlogswapens alleen in handen heeft.

Van iemand als Russell, die het bestaan van God ontkent, kunnen we niet veel beters verwachten dan deze beperkte mogelijkheden. Deze drie mogelijkheden lijken echter de samenvatting te zijn van de gangbare opvattingen in onze tijd. Er zijn inderdaad velen die denken dat we leven in een tijd waarin het menselijk geslacht gevangen zit tussen machtige en angstaanjagend vernietigende machten waaruit hij zichzelf niet kan bevrijden. Een veelgelezen schrijver beweert dat als er ook maar één land is dat een verkeerde beweging maakt, we wel eens de laatste generatie van de mensheid zouden kunnen zijn.

Dit zullen we de hopeloze visie noemen. Het is er een die niet gedeeld zou moeten worden door iemand die gelooft dat de Bijbel het Woord van God is. Er bestaan hierover twee belangrijke uitspraken:

“Dit is goed en aangenaam voor God, onze Heiland, die wil, dat alle mensen behouden worden en tot erkentenis der waarheid komen.” (I Tim. 2:3-4);

“Dit is een betrouwbaar woord en alle aanneming waard. Ja, hierom getroosten wij ons moeite en grote inspanning, omdat wij onze hoop gevestigd hebben op de levende God, die een Heiland is voor alle mensen, inzonderheid voor de gelovigen.” (I Tim. 4:9-10).

Het niet nauwkeurig bestuderen en eerlijk interpreteren van deze twee gedeelten heeft de meeste Christenen van de vaste hoop en bemoediging beroofd die hierin ligt besloten. Orthodoxe gelovigen hebben deze gedeelten links laten liggen uit vrees verstrikt te raken in een of andere vorm van universele verzoening en de universele verzoeners hebben ze gebruikt om hun opvatting te onderbouwen dat ooit, in de verre toekomst, alle mensen die ooit op aarde hebben geleefd weer bij God in de gunst zullen komen.

Ik zal geen poging doen om deze gedeelten helemaal te verklaren, want dit is daarvoor niet de juiste plaats, maar ik zeg wel dat wanneer men onderzoek doet naar de uitdrukking ‘alle mensen’ men zal ontdekken dat dit een idioom is van Paulus. Van de drieëntwintig keer dat het voorkomt, gebruikte Paulus het zeventien keer en Lucas, zijn reisgezel, vier keer. Johannes gebruikte het

twee maal. De betekenis is 'de mens als zodanig', dat wil zeggen de mensheid, of het menselijk ras.

Aan allen die beweren te geloven in God, maar bang zijn dat het menselijk ras vernietigd zal worden, wil ik daarom zeggen: 'O onverstandigen en tragen van hart, dat gij niet gelooft alles wat God gesproken heeft. Weet u dan niet dat Hij wil dat de hele mensheid behouden wordt en dat Hij heeft gezegd dat Hij de Redder van het menselijk ras is? Hoe kan het dan vernietigd worden in een door mensen veroorzaakte holocaust?'

De tweede mogelijkheid, de catastrofale afname van de wereldbevolking, is de gangbare opvatting van hen die beweren te geloven in het Woord van God, maar die door een verkeerde opvatting over de bedelingen de ware boodschap ervan niet begrijpen. Velen gaan er vanuit dat plotseling alle gelovigen van de aarde zullen worden weggenomen en dat de aarde daarna wordt getroffen door een allesverwoestende oorlog die tot niets anders kan leiden dan de vernietiging van de gehele mensheid, of althans het grootste deel daarvan. Deze verschrikkelijke holocaust, zo geloven zij, wordt beëindigd door de komst van Christus met zijn heiligen om de aarde te regeren. Zij die van deze gedachte uitgaan zien niet in dat er maar weinig over zal zijn op aarde om over te regeren en dat zij die terugkomen in de wereld in aantal de overgeblevenen op aarde verre zullen overtreffen.

Mensen die zich de titel 'Jehova's Getuigen' hebben aangemeten, geloven dat er een grote laatste veldslag zal zijn, 'Armageddon', waarin de hele mensheid wordt vernietigd met uitzondering van de leden van hun sekte die zich netjes gedragen. Deze zullen de macht overnemen en de aarde regeren.

Het lijkt erop dat dr. Billy Graham gelooft dat er een catastrofale afname van de wereldbevolking zal zijn. Kortgeleden gaf hij het volgende antwoord op een vraag: 'De 'laatste oorlog', dat is een nucleaire oorlog, zal zo omvangrijk zijn dat alle andere oorlogen die er geweest zijn slechts schijngevechten lijken. Er zal geen kans zijn om te ontkomen aan de sluipende dood door straling die over de aarde zal gaan.'

Als zoiets werkelijk zou plaatsvinden, houdt dat in dat de wereld, de leefomgeving of het systeem waarin mensen leven, vernietigd zal zijn. Hiermee wordt de Here Jezus gesmaad, omdat ons verteld wordt dat 'de Vader de Zoon gezonden heeft als Heiland der wereld.' (I Joh. 4:14). Zal Hij erbij staan en niet ingrijpen als de mensen proberen de wereld te vernietigen? Zal Hij niet in staat zijn te doen waartoe God Hem opdracht heeft gegeven?

Er zijn mensen die geloven dat God een nucleaire oorlog zal toestaan om de mensen te straffen voor hun zonden. Op het allerlaatste moment, als de mensheid op het punt staat geheel te verdwijnen, grijpt God in en redt de mensen die zijn overgebleven. Dat zou een bestraffing zonder onderscheid zijn en alleen zij die gehard genoeg zijn om stand te houden, zullen overblijven. Het belachelijke van zo'n gedachte is overduidelijk. Als God elke generatie zou hebben gestraft voor hun zonden, zou het goed en terecht zijn als Hij ook de huidige generatie zou straffen. Maar zo niet, dan is het net als iemand die zijn kinderen nooit heeft gestraft en toen hij begon in te zien waar dat toe heeft geleid, zou besluiten de jongste te straffen voor al de fouten die de oudere kinderen hebben begaan.

OP HEM ZULLEN DE VOLKEN HOPEN

De Gereformeerde theologie ziet geen hoop voor welk volk dan ook. Op wat zij de 'Dag des Oordeels' noemt zal er een grote scheiding worden gemaakt, waarbij alle rechtvaardigen een plaats in de hemel krijgen en alle slechte mensen een plaats in de hel. De aarde zal worden vernietigd en de mens zal in eeuwigheid óf in de hel óf in de hemel verblijven. In dit systeem is er geen plaats voor een afzonderlijke periode van goddelijk bestuur waarin de volken hun vertrouwen in Christus stellen.

In de vooraf geschreven geschiedenis van de mens komt een tijd waarin door een machtige daad van God de volken van deze aarde hun vertrouwen in Jezus Christus zullen stellen en zich volledig aan Zijn gezag zullen onderwerpen, waarbij zij al hun eigen gezag zullen opgeven wanneer dat door Hem wordt verlangd. Iemand die hier geen rekening mee houdt in zijn opvattingen, mist iets dat met nadruk wordt vermeld in het Woord van God.

“... mogen alle koningen zich voor hem nederbuigen, alle volkeren hem dienen.” (Ps. 72:11);

“Zijn naam zij voor altoos, zolang de zon er is, bloeie zijn naam. Mogen alle volken elkander daarmee zegenen, hem gelukkig prijzen.” (Ps. 72:17);

“En op zijn naam zullen de heidenen hopen.” (Matt. 12:21);

“En verder zegt Jesaja: Komen zal de wortel van Isaï, en Hij, die opstaat, om over de heidenen te regeren; op Hem zullen de heidenen hopen.” (Rom. 15:12).

Kan iemand die zich laat leiden door het Woord van God na het lezen van deze uitspraken nog beweren dat er geen toekomstige tijd zal zijn waarin de volken Hem zullen dienen, Hem zullen zegenen, Zijn Naam zullen vrezen en zullen vertrouwen op Christus?

Maar hoe zal dat gebeuren? Hoe komt dit tot stand? Dat zijn vragen die zeker zullen opkomen. De Bijbel geeft ons het antwoord.

In het Woord van God wordt verteld dat, zodra Hij dat vraagt, de volken als erfdeel aan Christus zullen worden gegeven en de uitersten der aarde als bezit (Ps. 2:8). Dat Hij dit zal vragen en dat zij Hem zullen worden gegeven, zien we in de volgende uitspraak:

“Thou shalt shepherd them with a sceptre of iron,—as a potter’s vessel, shalt thou dash them in pieces.” (Ps. 2:9, Rotherham)¹

De ijzeren scepter is het teken van de absolute en onoverwinnelijke macht van Zijn regering en Hij zal de volken opnieuw vormen zoals een pottenbakker doet als een stuk aardewerk niet aan zijn verwachtingen voldoet. Zie Jeremia 18:1–10 voor de betekenis van deze symboliek.

Er zijn tegenwoordig meer dan honderd georganiseerde groepen mensen op aarde. Dat zijn de naties. Sommige hiervan zijn feitelijk te klein om een sterke natie te vormen, maar zij houden toch vaak stand door te dreigen zich als een luis in de pels van een groot land te zetten. Andere naties zijn zo groot dat zij onbestuurbaar worden en zij zullen te zijner tijd in stukken uiteenvallen. Sommige georganiseerde groepen mensen die vandaag naties vormen, hoeven dat morgen niet meer te zijn en andere mensen die nog geen natie vormen, kunnen opkomen en zich als zodanig kwalificeren.

Alle naties die zich nu op aarde bevinden, zijn ontstaan door toedoen van mensen en door de omstandigheden. Geen enkele ervan kan zich beroepen

¹ Gij zult hen hoeden met een scepter van ijzer – als een vat van een pottenbakker zult Gij hen in stukken slaan.

op een goddelijke oorsprong, zelfs niet de natie die zich tegenwoordig van de naam Israël bedient. Er bestaat een algemeen aanvaarde mythe dat er goede en kwade naties zouden zijn, die geen stand kan houden als we die zorgvuldig onder de loep zouden nemen.

Op een bepaald moment in de geschiedenis van de volken zal Jezus Christus de Vader erom vragen en dan zullen alle naties aan Hem gegeven worden als Zijn erfdeel. De uitdrukking 'uiteinden der aarde' duidt op hen die op de meest afgelegen plaatsen wonen.

Velen zullen moeite hebben dit te geloven. 'Wat zou Christus moeten met al die slechte, tierende en decadente naties?' zal iemand zich zeker afvragen. Zij denken dat alle volken vernietigd moeten worden voordat er een nieuw begin kan worden gemaakt, net zoals God deed in de tijd van de zondvloed.

We geven graag toe dat het verzoek van Christus om de naties veel weg heeft van iemand die graag honderd delinquente, zieke, immorele, onbetrouwbare en moeilijk opvoedbare kinderen wil adopteren. Niemand die goed bij zijn verstand is zou zoiets willen. Hij beseft dat hij zo'n samengeraapt zootje niet kan voeden, kleden, onderwijs geven, opvoeden en genezen.

De Here Jezus, aan wie alle macht in hemel en op aarde is gegeven, is echter volkomen in staat om elke natie op aarde te voeden, te kleden en te genezen. Hij zal erom vragen en de naties zullen Hem als Zijn erfdeel worden gegeven. Hij zal Zelf Zijn grote macht op zich nemen en Hij zal regeren. Hij zal met de naties kunnen doen wat Hij wil. Sommige naties (als naties en niet als volken) zullen worden opgeheven, andere zullen worden samengevoegd en sommige zullen moeten worden verdeeld in kleinere naties en alle zullen radicaal veranderd moeten worden. Op die manier zal God de 'Maker' worden van alle naties, waardoor Psalm 86:9 vervuld zal worden:

"Alle volken, die Gij gemaakt hebt, zullen komen en zich voor U nederbuigen, o Here, en uw naam eren"

We vinden daarom in de Schrift een schitterend beeld van God Die de naties als erfdeel aan Christus geeft (Ps. 2:8; 82:8), van Christus die temidden van de volken regeert (Ps. 22:29), van alle volken die Hem zullen dienen (Ps. 72:11), van alle naties die Hem gezegend zullen noemen (Ps. 72:17), van God Die verheven zal zijn onder de volken (Ps. 46:11), van de volken die hun vertrouwen stellen in Hem (Matt. 12:21). Zulke gezegende omstandigheden kunnen dan wel onhaalbaar lijken, maar we moeten beseffen dat Christus wat Hij voor Paulus heeft gedaan, ook voor een volk of voor alle volken kan doen.

Er zullen niettemin velen zijn die, hoewel ze toegeven dat het hierboven geschetste beeld wordt voorzien in Gods Woord, erbij blijven dat dit alleen vervuld kan worden nadat God Zijn vreselijke straffen heeft uitgegoten over de volken. Straffen, zo beweert men, die zullen eindigen met de tweede komst en de persoonlijke aanwezigheid van Christus. Ik beweer dat de heilige Schriften met buitengewoon duidelijk uitspraken iets anders willen leren. De realisatie van het doel dat ‘op Hem zullen alle volken hopen’ wordt niet bereikt door het uitstorten van wraak, noch door de komst van Christus. Mattheüs 12:18–21 is hiervoor het bewijs. Dit gedeelte begint met een uitspraak over Jezus Christus, waarna gezegd wordt: ‘Hij zal de heidenen het oordeel verkondigen.’ Deze geweldige waarheid is verloren voor hen die van ‘oordeel’ zo iets maken als bestraffing of wraak. Hoe kan dat als ons gezegd is dat ‘de verordeningen² des Heren zijn waarheid, altemeer rechtvaardig. Kostelijker zijn zij dan goud, ja, dan veel fijn goud; en zoeter dan honig, ja dan honigzeem uit de raat.’ (Ps. 19:10–11).

Oordelen is het vaststellen van wat recht is en daarover een uitspraak doen. De oordelen van God zullen, wanneer ze aan de volken bekend gemaakt zullen worden, aan elk volk vertellen wat recht voor God is en welk recht Hij heeft vastgesteld. Geen enkel volk heeft daarover tegenwoordig zekerheid. Naties zijn als musici die geen partituur hebben. Ze moeten van dag tot dag improviseren en doen wat op dat moment het beste lijkt. Maar zo zal het niet altijd zijn. Er zal een tijd komen waarin Hij Zijn oordelen bekend zal maken aan de volken. Het Oude Testament staat vol met uitspraken en voorzeggingen hierover:

“De Here richt (bepaalt wat recht is voor) de volken.” (Ps. 7:9);

“Hij oordeelt de wereld in gerechtigheid, Hij richt de natiën in rechtmatigheid.” (Ps. 9:9);

“Dat de natiën zich verheugen en jubelen, omdat Gij de volken in rechtmatigheid richt, en de natiën op de aarde leidt.” (Ps. 67:5);

“Sta op, o God, richt de aarde, want Gij bezit alle volken.” (Ps. 82:8);

² De door Sellers aangehaalde Authorized Version heeft ‘judgments’ (oordelen). Het Hebreeuwse woord is *MISHPAT*, op veel plaatsen vertaald met ‘oordeel’ (*vert.*).

“Zegt onder de volken: De Here is Koning, vast staat nu de wereld, zodat zij niet wankelt; Hij zal de volken richten in rechtmatigheid.” (Ps. 96:10).

We zullen echter terugkeren naar Mattheüs 12:18–21. Let vooral eens op de vijf dingen die Hij *niet* zal doen om te bereiken dat de volken op Zijn naam vertrouwen.

Hij zal niet twisten. Er zal geen ruzie of onenigheid zijn tussen Christus en de volken, zoals altijd het geval is wanneer de ene menselijke regering de andere omverwerpt.

Hij zal niet schreeuwen. Er zal geen geschreeuw of getier zijn. Er zullen geen menigten op straat te zien zijn.

Niemand zal op de pleinen zijn stem horen. Zijn wil, Zijn woord en Zijn oordelen worden niet bekend gemaakt door afkondigingen. Ze worden in het verstand van de mensen gebracht zoals een pijl in iemands lichaam wordt geschoten.

Het geknakte riet zal Hij niet verbreken. Het is niet Zijn bedoeling iemand te kwetsen. Hij komt niet met vertoon van macht om mensen daarmee angst aan te jagen.

De walmende vlaspit zal Hij niet uitdoven. De zachtmoedigheid van Zijn methoden zijn onbegrijpelijk voor lompe mensen. Zijn werk bestaat uit genezen en niet uit kwetsen. We moeten hier echter opmerken dat sommigen Zijn wraak zullen ervaren nadat Hij het oordeel tot overwinning heeft gebracht. Golf na golf van waarheid en licht stromen naar de gedachten van de mensen en zullen leiden tot een overwinning voor Hem. Als dit licht en deze waarheid die Hij zo genadig schenkt vanuit het verstand doordringt naar het hart van de mensen, zullen zij mogen blijven leven onder Zijn heerschappij. Als dat niet gebeurt, zal Hij na het behalen van de overwinning vrij zijn om alle tegenstand te breken en te doven. Maar zelfs al moeten sommigen die zich niet onderwerpen, worden geëlimineerd, toch zal het eindresultaat zijn dat de volken hun vertrouwen stellen op Hem.

In verband hiermee stellen we de vraag hoe zoiets zou moeten gebeuren bij de wederkomst van Christus, aangezien Hij van de hemel komt met geroep (I Thes. 4:16).

De opvatting dat een enkele, menselijke superregering de oplossing voor de problemen in deze wereld zou zijn, is het gevaarlijkste drijfzand waarop een mens ooit heeft geprobeerd te bouwen. De volkomen toewijding die sommige mensen aan de dag leggen haar te realiseren, is bijna

beangstigend. Zij zouden elk recht, elke vrijheid en alle macht willen loslaten om dit doel te bereiken. Zij onderwerpen zichzelf daarmee doelbewust als slaven aan een overheid die niet eens bestaat. Zij dromen over haar volmaaktheid, over haar bestuur op basis van volkomen gelijkheid en recht. Maar aangezien de mens nooit heeft bewezen zijn eigen land te kunnen regeren, is er geen aanwijzing dat hij het beter zou doen als hem grenzeloze macht zou worden gegeven.

Een wereldregering heeft een vorst, president, koning of vergelijkbare hoogste macht nodig. Er zou een wereldparlement, senaat, congres of een of andere vorm van wetgevende macht moeten zijn. Er zou een geweldig goed gecontroleerd en evenwichtig systeem moeten komen om te voorkomen dat een of ander deel van de overheid te veel macht naar zich toetrekt. Maar zelfs in landen waar mensen wonen die veel gemeenschappelijks hebben, heeft dit nooit goed gewerkt. Hoe zou het dan kunnen werken onder mensen die heel erg van elkaar verschillen. Een natie zou dwaas zijn als zij haar soevereiniteit zou overgeven aan een organisatie die is bedacht en wordt geleid door feilbare en sterfelijke mensen.

Maar er zal een moment komen waarop alle volken hun vertrouwen zullen stellen in Christus. Zelfs volken die nu Zijn gezworen vijanden zijn zullen zich buigen voor Hem en de nederige plaats aan Zijn voeten innemen.

“Zelfs uw vijanden kruipen voor u, zo groot is uw macht.” (Ps. 66:3, Groot Nieuws Bijbel).

Deze nederige houding is het gevolg van de kundigheid en volmaaktheid van Zijn regering en niet van een of andere uiting van grote woede.

“Want Hij moet als koning heersen, totdat Hij al zijn vijanden onder zijn voeten gelegd heeft.” (I Cor. 15:25).

Regeren is besturen en Zijn vijanden worden tot een nederige houding gebracht door het proces van besturen. Het besturen vindt plaats terwijl Hij aan de rechterhand van God is.

“De Here heeft gezegd tot mijn Here: Zet U aan mijn rechterhand, totdat Ik uw vijanden gemaakt heb tot een voetbank voor uw voeten.” (Hand. 2:34–35).

Jezus Christus zal nooit de rechterhand van God verlaten, ook niet als de volken die nu gezworen vijanden van Hem zijn aan Hem onderworpen zullen zijn. De volken zullen hun soevereiniteit aan Christus overgeven ten gevolge van Zijn eigen overtuigende werk.

Er zijn mensen die blijven beweren dat het met de wereld steeds verder achteruit zal gaan en dat de mensen steeds slechter zullen worden totdat alles uit zal lopen op een of andere wereldregering, die geleid wordt door de grootste dictator ooit, die de antichrist wordt genoemd. Gedeelten als II Thessalonicenzen 2:1–8 worden als bewijs hiervoor aangehaald. Daar staat:

“Maar wij verzoeken u, broeders, met betrekking tot de komst van onze Here Jezus Christus en onze vereniging met Hem, dat gij niet spoedig uw bezinning verliest of in onrust verkeert, hetzij door een geestesuiting, hetzij door een prediking, hetzij door een brief, die van ons afkomstig zou zijn, alsof de dag des Heren [reeds] aanbrak. Laat niemand u misleiden, op welke wijze ook, want eerst moet de afval komen en de mens der wetteloosheid zich openbaren, de zoon des verderfs, de tegenstander, die zich verheft tegen al wat God of voorwerp van verering heet, zodat hij zich in de tempel Gods zet, om aan zich te laten zien, dat hij een god is.” (II Thes. 2:1–4).

Dit gedeelte gaat over de komst van de Dag des Heren en het is duidelijk dat de oude tempel van Israël eerst zal moeten worden herbouwd en hersteld als de tempel van God voordat de gebeurtenissen die hier worden voorspeld plaats kunnen vinden. Dit zal niet gebeuren in de ‘dag des mensen’, de tegenwoordige tijd, maar het zal gebeuren in de ‘Dag van Christus’, een periode die voorafgaat aan de ‘Dag des Heren’. Om dit alles naar voren te kunnen halen, zodat het lijkt te gaan om het eerstvolgende dat staat te gebeuren, zijn mensen gedwongen om zaken te negeren of te verbergen waarover God heeft gesproken; zaken die zullen plaatsvinden voordat de grote en geduchte Dag des Heren aanbreekt.

“Zie, Ik zend u de profeet Elia, voordat de grote en geduchte dag des Heren komt. Hij zal het hart der vaders terugvoeren tot de kinderen en het hart der kinderen tot hun vaders, opdat Ik niet kome en het land treffe met de ban.” (Mal. 4:5–6).

Hoewel dit alleen van toepassing is op Israël, moet u zich eens voorstellen wat het voor de hele wereld zal betekenen als het aan dat volk vervuld zal worden. Er zal een geestelijke macht in de wereld ontstaan die alle machten van de duisternis overwint. Dan kan God tot Israël zeggen:

“Sta op, word verlicht, want uw licht komt en de heerlijkheid des Heren gaat over u op. Want zie, duisternis zal de aarde bedekken en donkerheid de natiën, maar over u zal de Here opgaan en zijn heerlijkheid zal over u

gezien worden. Volken zullen opgaan naar uw licht en koningen naar uw stralende opgang.” (Jes. 60:1–3).

Maar er is nog een ander gedeelte dat niet alleen over Israël gaat, maar over ieder mens op aarde. Ook dit moet aan de Dag des Heren voorafgaan:

“En het zal zijn in de laatste dagen, zegt God, dat Ik zal uitstorten van mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en uw jongelingen zullen gezichten zien, en uw ouderen zullen dromen dromen: ja, zelfs op mijn dienstknechten en mijn dienstmaagden zal Ik in die dagen van mijn Geest uitstorten en zij zullen profeteren. En Ik zal wonderen geven in de hemel boven en tekenen op de aarde beneden: bloed en vuur en rookwalm. De zon zal veranderen in duisternis en de maan in bloed, voordat de grote en doorluchtige dag des Heren komt.” (Hand. 2:17–20).

Velen vinden dat maar moeilijk te geloven. Hun geloof kan hier niet mee overweg. Zij beweren dat Petrus sprak tot ‘Joden en allen, die te Jeruzalem woonachtig zijn’ en dat daarom de uitdrukking ‘alle vlees’ tot Israël moet worden beperkt. Maar als dat waar is, waarom passen we zijn woorden dan toe op Israël? Waarom zouden we niet eerlijk zijn en ze beperken tot slechts de Israëlieten die Joden waren en die in Jeruzalem woonden?

Zouden deze mensen ‘alle vlees’ ook willen beperken tot de familie van Noach, want ‘het einde van alle vlees is voor Mijn aangezicht gekomen’ (Gen. 6:13, St.Vert.). Waarom zouden we niet Schrift met Schrift vergelijken om te ontdekken wat God met Zijn woorden heeft bedoeld?

Laten we het feit onder ogen zien dat de Bijbel een tijd van goddelijke interventie aankondigt, wanneer God door een bovennatuurlijke daad Zijn regering op aarde zal vestigen. Dat zal een nieuwe en andere manier van leven voor de mensheid betekenen, omdat er een nieuwe morele wet zal zijn en een nieuw geweten om deze te kunnen houden. Deze nieuwe orde wordt gekenmerkt door Gods bestuur en niet door Gods genade. We leven nu in de laatste dagen van de lange periode waarin God genade heeft betoond. Er is verslag van gedaan en het feit is duidelijk gemaakt: Hij is genadiger dan enig mens ooit had kunnen bedenken of bevatten.

We mogen ervan verzekerd zijn dat dit langdurige betoon van genade niet zal eindigen in een geweldige uitbarsting van wraak. Zijn meest genadige daad moet Hij nog verrichten. Het zal een passend sluitstuk zijn op al Zijn genadige daden. Hij zal licht, waarheid en gezondheid uitgieten over een zondig en onwaardig menselijk ras. Hij zal Zijn oordelen bekendmaken aan

de volken. De wereld zal verlost zijn van de zonde en dood die lang geleden zijn binnengeslopen. Israël zal in de Heer worden gered met een eeuwigdurende verlossing.

“Alle kloof zal gevuld worden en alle berg en heuvel zal geslecht worden, en de krommingen zullen recht en de oneffen wegen vlak worden, en alle vlees zal het heil Gods zien.” (Luc. 3:5–6);

“De Here heeft zijn heilige arm ontbloot voor de ogen van alle volken en alle einden der aarde zullen zien het heil van onze God.” (Jes. 52:10);

“En de heerlijkheid des Heren zal zich openbaren, en al het levende tezamen zal dit zien, want de mond des Heren heeft het gesproken.” (Jes. 40:5).

DE DAG VAN HET RESULTAAT

Paulus sprak over de laatste dagen in verband met de lange tijd waarin God genade bewezen heeft, maar onze Heer sprak over de ‘laatste dag’, oftewel de ‘dag van het resultaat’ die zeker zal volgen op de lange nacht van de wereld. Paulus heeft ook over die dag gesproken, met de woorden: ‘De nacht is ver gevorderd, de dag is nabij.’ (Rom. 13:12). De Here Jezus zei dat Hij niets verloren zou laten gaan van alles wat de Vader Hem gegeven heeft, maar hen zou opwekken ten jongsten dage (de dag van het resultaat; Joh. 6:39). ‘Marta zeide tot Hem: Ik weet, dat hij zal opstaan bij de opstanding ten jongsten dage.’ (Joh. 11:24). Deze uitspraak vormt de context van een van de meest geweldige beloften die onze Heer heeft gedaan:

“Jezus zeide tot haar: Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft zal leven, ook al is hij gestorven (*dat wil zeggen zelfs als hij zou sterven en dood zou zijn bij de komst van die dag*), en een ieder, die leeft en in Mij

gelooft (*dat wil zeggen zou leven en geloven als die dag komt*), zal in eeuwigheid niet sterven; gelooft gij dat?” (Joh. 11:25–26).

Als antwoord hierop kan ik zeggen: ‘Heer, ik geloof! Laat uw ‘dag van het resultaat’ komen!’